

dertil, at hele dette Spørgsmaal om Finanspolitikken kan man ikke tage op, naar en enkelt Jærnbanelov er under Drøftelse. Men naar man saaledes bliver ved Aar efter Aar at komme med Forslag til ikke saa ganske saa Millioner Kroner, som skulle indvindes ved, at man gør Gæld, kunde det være rart, om man en Gang imellem fra Ministerbordet, i alt Fald fra den højtærede Finansminister, fik at vide, hvor længe man skal blive ved dermed, eller om den højtærede Minister er betænkt paa, at vi kunne saa indført en fornuftig Finanspolitik her i Landet. Men det er ikke fornuftig Finanspolitik at blive ved, hver Gang der kommer ekstraordinære Udgifter til Jærnbaner eller til Anlæg af Dobbeltspor, at sige: Den Tid, den Sorg, lad vore Efterkommere sørge for det, vi udstede Statsobligationer, som vi oven i Købet kunne nøjes med at forrente med 3 pCt. og sælge til den høje Kurs af 99, eller hvad Kursen nu er, og saaledes gøre vi det billigt for Efterkommerne. Sidsttil have vi været glade ved at bringe Statsgælden ned, men nu synes man at gaa med temmelig stærk Jærnbaneffart i modsat Retning.

Linn: Skønt den højtærede Ministers Bemærkning om den almindelige Jærnbanebetragtning, han vilde søge at saa udtalt gennem Rigsdagen, ikke var rettet til mig, tillader jeg mig dog at svare et Par Ord paa hans Udtalelser. Jeg for min Del skal være overordentlig villig til at tage Del i det Arbejde, og jeg henægtter ingenlunde, at Ministeren har Anledning til at fordrø en saadan Principafgørelse af Rigsdagen. Jeg vil forudstille, at jeg ikke føler mig foranlediget til at tro, at Ministeren har Ret i det Princip, han stadig hævder, at enhver Medsættelse af Takster og Tariffer vil sige det samme som Medsættelse af Indtægter. Jeg tror, at den højtærede Minister netop her har sin Støtte; han ser paa dette Forhold saaledes, at han ikke tror ved at billigøre at kunne frembringe Trafik og derigennem forøge Indtægt, men det vil jo altsaa blive Genstand for Undersøgelse, naar Sagen kommer for, saaledes som den højtærede Minister bebødte, ved denne Henvendelse til Rigsdagen.

Med Hensyn til de Bemærkninger, den højtærede Minister gjorde til mig, skal jeg tillade mig at anføre, at jeg indrømmer at have begaaet en ubetinget Fejl ved at sige, at der ikke forelaa noget Overflag. Jeg mente ganske sikkert, som den højtærede Minister selv pointerede, at der kun forelaa et fuldstændigt summarisk Overflag, og at der

ikke her, saaledes som ved den af mig nævnte Rystbane, der er af samme Omfang, af samme Vigtighed og Art og har samme Ekstraforanstaltninger som dem, man her forlanger, forelaa et detailleret Overflag, hvoraf Rigsdagen virkelig kunde uddrage, kunde danne sig et Billede af Sagen. Jeg gør altsaa en Undskyldning for, at jeg brugte det Udtryk, at der overhovedet ikke forelaa noget Overflag. Den højtærede Minister tog i øvrigt saa imødekommende paa mine Bemærkninger, at jeg ikke kan andet end takke ham derfor. Har jeg ikke kunnet takke ham for, kan jeg gøre det i dette Øjeblik. Jeg haaber at der ud af denne Imødekommen, som Ministeren har vist, og som han i sine Bemærkninger har peget paa, kan fremkomme Forhandling, under hvilken man kan tale sig til Rette, saa at der kan komme en stor Enighed til Beje, saaledes at man kan saa anlagt denne Bane paa den bedste og billigste Maade.

Der er kun et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ikke kan være enig med den højtærede Minister, og det angaar min Omtale af Aarsagen til, at de under 8de Maj 1894 bevilgede Jærnbaner have fundet en saa langsom Udførelse. Kun paa dette ene Punkt kan jeg ikke være enig med den højtærede Minister i hans Svarebemærkning. Det er ganske sikkert den af mig paapegede Aarsag, der forvolder, at disse Jærnbaneanlæg saa langsomt ere bragte til Udførelse, thi jeg vilde ellers finde mig foranlediget til at tro, at hvis der var nogen anden Aarsag, vilde den højtærede Minister have paapeget den. Men jeg nævnte kun dette for at saa Værlighed til at sige, at vel kan jeg indrømme den højtærede Minister, at det er saa sin egen Sag at fremme saa store Jærnbaneanlæg som dem, der bleve bevilgede den 8de Maj 1894, og at det kræver sin Tid; særlig naar den ørede Minister ikke har anset det korrekt at forøge det Personale, der er særlig kendt med Udførelsen af dette Arbejde, maa det tage en ikke ubetydelig Tid; men det Forhold staar dog fast, at den Mand, som staar i Spidsen for disse Anlæg, er fuldstændig overbebyrdet derved, at den højtærede Minister har tilladt ham samtidig at være ledende Ingeniør for private Baner, og det er det, jeg ønskede at paapege, fordi jeg finder, at ogsaa paa det Omraade maatte vi, da den højtærede Minister viste sig saa imødekommende i det hele taget, kunne komme overens om at gøre en Ende paa dette Forhold, og jeg skal fremhæve, at den særlige moralske Anledning til at saa en Ende paa dette Forhold er denne, at foruden at være ledende Ingeniør ved adskillige private Jærnb-